

Peter Skov-Jakobsens prædiken i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster

Taler

Peter Henrik Skov-Jakobsen
Biskop over Københavns Stift

Dato

30. april 2023

Sted

Vor Frue Kirke, København

Omstændigheder

De var forvirrede! Hvad talte han egentlig om den dag?

Fødselsbilledet kalder på vores refleksion, men det begynder et andet sted. Vi skal ud på en længere rejse.

Den begynder med Maria Magdalenes forbløffende oplevelse uden for graven. Hun havde ikke set det komme. Hun havde ikke set ham komme.

Den dag efter korsfæstelsen var hun gået ud til graven. Hun kommer med sit savn og sin længsel. Hun kommer præget af sorgen, men også af glæden ved hans liv.

Hun er et sted mellem vulkansk opgør og mildhedens fineste udtryk. Hun kommer med en bevidsthed om, at der er sket noget i verden, som giver ordene ny mening.

Forståelsen af det menneskelige har forandret sig, og hun oplever, at der er noget der tærer på troen, og alligevel har hun en fornemmelse af, at Gud lytter.

I livet, der udfolder sig mellem stilheden og skriget, bærer hun på en oplevelse af, at ham, der havde vendt alle magthierarkier på hovedet, mens han vandrede rundt i verden, og som havde gjort det så konsekvent, at han døde af det - hun oplever at han vil forbavse hende igen, og at der ud af smerten vil fødes liv, glæde, fortrøstning og fremtid.

Hun kommer med en erindring om, at mens han levede havde det været afgørende for Jesus fra Nazareth, at kærligheden til Gud er nærværende i næstekærlighed. Der var ikke nogen vej uden om den kærlighed, der ville forandre verden for medmennesket.

Hvor ville vi have været, hvis Maria Magdalene ikke havde genkendt ham? Hvor ville vi have været, hvis hun havde holdt mund - hvis ikke hun havde fortalt om den oplevelse, at hun ikke genkendte ham og pludselig mærkede, at det var ham, og han ikke kom fra døden, men ud af livet? Han ville ikke tage hende med tilbage i en fortid. Han hentede hende med ind i fremtiden.

Man skulle næsten tro, at hun havde oplevet det som tusindvis af kvinder har oplevet i tidens løb og stadig oplever i mange kulturer og traditioner, og som den engelske middelalder-mystiker, Juliana af Norwich, irriteret gør oprør imod, når hun siger: "Selv om jeg er kvinde, kan jeg vel godt fortælle jer om Guds nåde."

Det er som om Maria Magdalene i sig rummer den tidligste kristendoms kendetegn - troens mysteriums kendetegn, nemlig næstekærligheden og dertil det faktum, at man altid gav afkald på status. Den kristne tro er fra begyndelsen kendetegnet ved, at den i særlig grad kendes på, at kvinderne får Jesus til at træde i karakter som den, der forventer kærlighed og statusoprør og opgør. Hun er en grundlæggende skikkelse for troens mysterium. Hun er både oprørets og opgørets og næstekærlighedens skikkelse.

Maria Magdalene er et udtryk for det, troende siden har erfaret så ofte, nemlig at livet kommer med godt og ondt, med smerte og fryd, med krise og salighed.

Den katolske teolog, søster Melinda Roper, gør os opmærksomme på, at det kan være en fristelse at reducere Guds rige til en utopisk drøm og gør derfor opmærksom på, at der er et "dynamisk samspil" mellem godt og ondt i vores liv og inden i os selv.

"Jesus' lidelse og død i kød og blod, i brød og vin, åbner mysteriet om Guds rige for os. I kød og blod, i brød og vin og i lignelser lever vi Gudsrigets liv."
(Spiritualitet s 268).

Helt nærværende gør søster Melinda opmærksom på, at det onde udtrykkes i undertrykkelsens velstrukturerede samfund, når den blodige undertrykkelse forhindrer menneskers rettigheder og de forandringer, der sikrer menneskers liv. Hun nævner de onde hære, der terroriserer civilbefolkninger.

Vi som sidder her, kender ondskabens udtryk. Vi bebor et kontinent, hvor der igen er krig, og vi ser, hvordan hadet udfolder sig i krigens gru. Vi lever med folkemordets virkelighed.

Ondskaben har raset. Naboer har myrdet hinanden. Mennesker levede sammen i fred, selv om de havde forskellige kulturer, nationaliteter og religioner - og pludselig brød ondskaben ud. Pludselig brød potentielle kriser og katastrofer ud og blussede op, og vi enten gemte os, gik med eller spejdede efter de mennesker, der turde håbe om fremtiden.

Jesus fra Nazareth, Kristus, gav sit liv for kærlighedens skyld. Han giver sit liv for andres skyld og Roper er ikke et øjeblik i tvivl om, at de mennesker, der opgiver deres liv - de mennesker der opofrer sig - er med til at føde verden på ny. Vores modstand, vores liv, vores opofrelse er med til at føde verden igen. Ondskaben, virkeligheden og smerten kan ikke tænkes væk, men det fornemmes, at der er et håb i verden.

Der er et håb! "Netop fordi vores ord ikke kan nå den dybeste lidelse, bliver vi nødt til at bruge ord. Uden det udtalte håb om en kommende verden, accepterer vi for let de bekvemteste løsninger, og giver på den måde efter for apatiens drage", skriver Anne-Marie Aagaard (Gottes verwundbare Liebe. Heiliger Geist s. 47).

Vi må leve med uigenkaldelighedens forbistringer. Der er så meget gjort, der ikke kan gøres ugjort og vi kan hverken forudse eller overskue fremtiden; men vores menneskelighed afhænger af vores medmenneskelighed og det er deltagelsen i det menneskelige fællesskab - og ikke i det begrænsede vi hver især udretter - at meningen med livet afgøres.

Vi skal i det hele taget forstå, at det ikke er døden, der er vores udgangspunkt men livet - det er gennem fødselens smerter, vi bliver levende og håbende mennesker. (Hannah Arendt)

Vi lytter til Marias forbløffende fortællinger om Jesus fra Nazareth, og vi får modet til at handle. Vi tror på hans opfordring til tilgivelse, for vi fornemmer at gennem den smertefulde forsoning og tilgivelse opstår der liv mellem os, og fremtiden kommer os i møde.

Når vi tør handle i næstekærlighedens og tilgivelsens navn, fælder vi frygten for fremtiden, og vi tør åbne sindet og sjælen for fremtiden. (Arendt).

Den store tyske teolog, Dorothee Sölle, afslutter sine usædvanlige erindringer med et brev til sine børn med en bemærkning om, at de ikke må glemme “det bedste”. “I skal være en smule fromme - bare lidt”, skriver hun og mener dermed, at hendes håb for dem må være, at de mærker lykken - altså den lykke, der melder sig som et håb og bare er der uden anden grund end at livet er givet, skønt, smertefuldt mellem lykkens og ulykkens skrig, men de er set af en, der aldrig opgiver barmhjertigheden, men altid forvandler den til menneskelighed.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Kvindebevægelsen, Prædiken

Relateret

Henrik Wigh-Poulsens prædiken i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster
28. april 2023

Mads Davidsens prædiken i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster
28. april 2023

Marianne Gaardens prædiken i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster
28. april 2023

Thomas Reinholdt Rasmussens prædiken i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster
28. april 2023

Louise Shack Elholms tale i anledning af 75-året for ordinationen af de første af kvindelige præster
28. april 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skov-jakobsens-praediken-i-anledning-af-75-aret-for-ordinationen-af-de-forst-af-kvindelige-praester>